

WEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

EL GOS FIDEL

(Acabament.)

El pagès, en veure el gos amb el cartutx a punt d'esclatar, fugí tan precipitadament que caigué a un estany. El gos el seguí i s'hi llençà també.

El pagès està ara molt content del seu gos, però el seu cas ha estat explicat en moltes escoles i presentat com la fauna del gos bo i l'home dolent, amb una moralitat que no és molt agradable a l'amo del gos.

Salvà el seu amo, i amb aquest exercici aquàtic apagà el cordó. L'home i el gos s'en tornaren a casa com a bons amics. El gos, condemnat a una mort cruel, havia salvat generosament el seu amo, encara que ben poc s'ho mereixia.

:: :: J o a n i R u t h :: ::

Text de J. FECIT

(Acabament.)

Dibuixos d'en MIRET

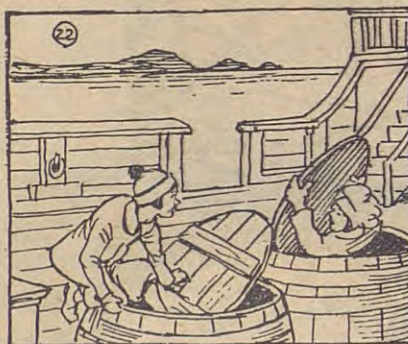
embarcaren. Amb la llanxa foren conduïts al vaixell que, no gaire lluny d'allí, era anclat, per a procedir a la descarrega d'una partida consignada a l'oncle Jim. Joan i Ruth estaven ben amoïnats, però no desesperats, perquè tenien la costum de sortir-se airoosament de tot, i molt seria que no sor-

tissin d'aquesta. Un com a bord, el capità donà ordres de començar a descarregar els bocois.—D'aquell parell de bocois que hem buidat, diu a Jim que eren esquerdatats i que nosaltres no podem respondre del contingut que s'ha vessat pel camí.—A Ruth semblà aclarir-se-li el magí, i procurant que no la

sentissin, comunicà a Joan el gran pla que tenia per evadir-se. Joan ho trobà molt bé i es dedicaren a cercar els bocois buits de què el ferotge capità havia parlat. Afortunadament no trigaren a trobar-los, i llavors era cas d'aprofitar un moment oportú per ficar-s'hi a dins. Un moment de des-

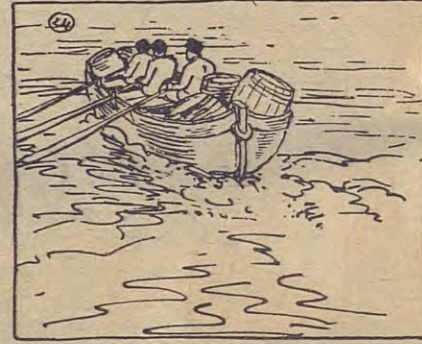

cans: quan la llanxa fou carregada, esperant que anés a terra i tornés, aquells mariners l'aprofitaren per baixar a la bodega a cercar tabac, o aneu a saber a què fer, i els nostres amiguets realitzaren la seva intenció.

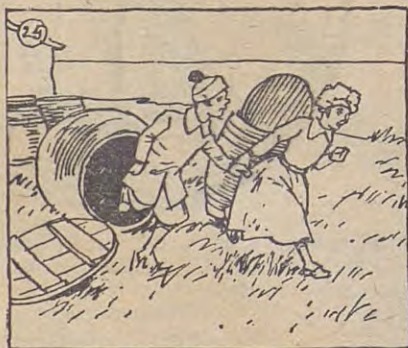
Quan els mariners tornaren a coberta

res notaren d'anormal, únicament notaren que els nois no eren allí a la vista, però suposaren que serien a recórrer i tafanejar el vaixell, perquè ni se'ls ocorregué que fos possible intentar fugir. Els nostres Joan i Ruth, tancats cada un dins un bocoi, val a dir que passaven uns moments d'ànsia, te-

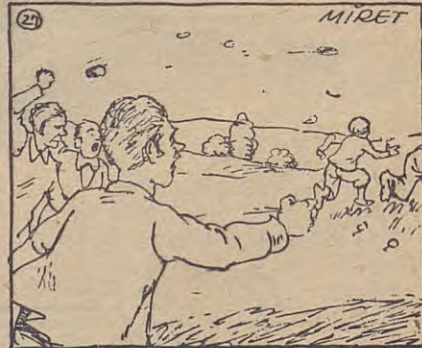
ment que la seva facècia fos descoberta, però quan sentiren, per la fressa exterior, que ja eren a la llanxa, es revifaren un xic, si bé encara no eren completament salvats. No cal dir que no movien ni un dit per por de fer fressa i l'un temia per l'altre que en un moment impensat no se'ls presentés un

estornut inoportú i traïdorament delator. Però afortunadament tot anà com una seda, i quan compregueren pel silenci exterior que tothom era fora, sortiren del seu amagatall i, cames ajuden-me, empengueren la «Maraton» fins a casa l'oncle Jim a explicar-li la mala passada dels mariners, que li havien buidat dos barrils. Després ana-

ren extenent el segrestament de què havien estat víctimes i del qual tan enginyosament s'havien salvat. Amb tot plegat s'amuntegà l'hostilitat dels colonitzadors envers aquells desaprensus mariners. Quan aquests es presentaren confiadament al poblat a informar a l'oncle Jim de què els bocois eren ja des-

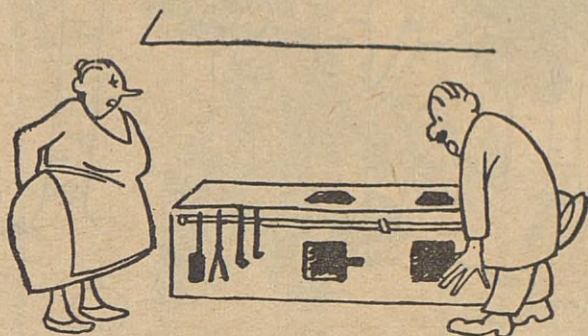

embarcats i a la seva disposició, únicament que dos eren buits, etc., foren rebuts a cops de pedra pels indignats colonitzadors. Els mariners, en veure els dos nens entre els agressors, es donaren de seguit compte de què la seva malifeta havia estat descoberta i empengueren la retirada, cames ajuden-me.

E S T A L V I

La senyora Tuies diu al seu marit que avisi el fuster perquè...

...té un tamboret que balla i a més vol encarregar-li una fusta per trinxar carn.

El seu marit diu que el tamboret ja l'arreglarà ell.

—Si coixeja és perquè té una pota massa llarga. Doncs, escurcem-la.

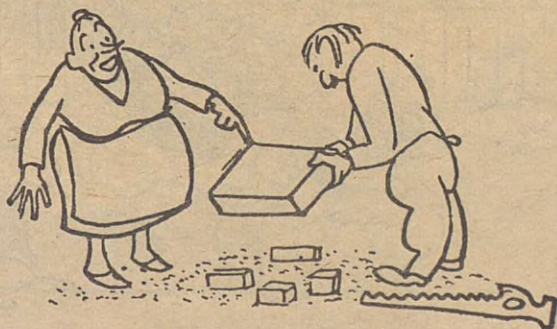
Ara balla de l'altre costat. Esgurcem-ne una altra.

I ara una altra.

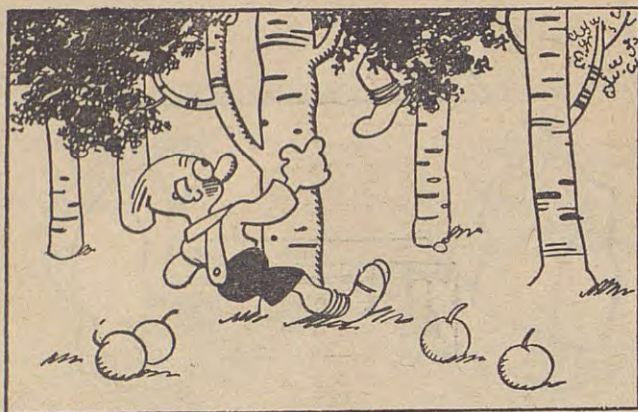

Encara balla! Tornem-hi.

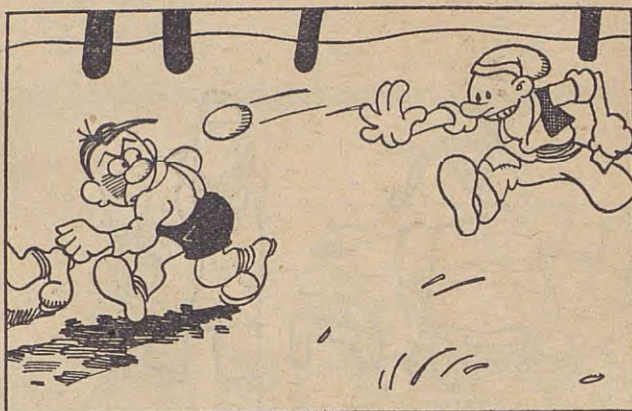

—¿No volies una fusta per trinxar carn?

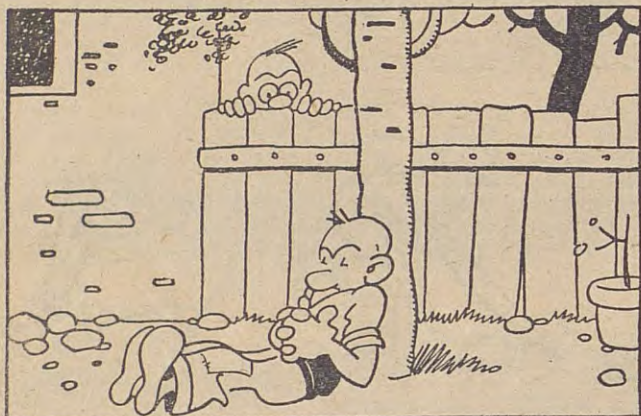
LES POMES

En Vilaseca i en Comes
són a l'hort a robar pomes.

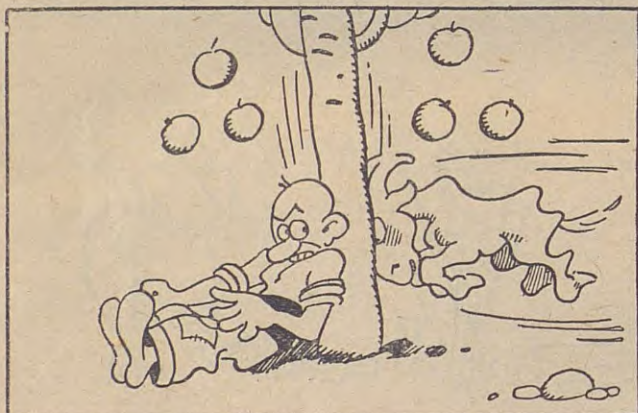
Però els veu el guardià
i amb pedres els fa marxà.

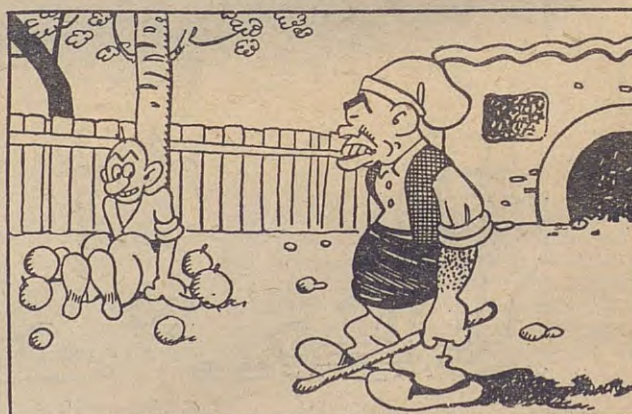
Després, el migdia espera
dessota d'una pomera.

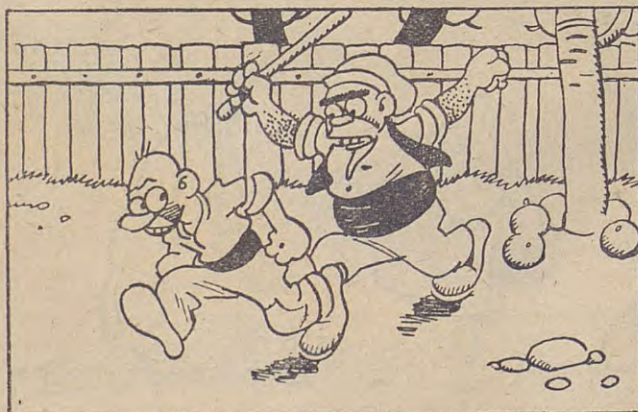
Mentrestant el xicot Comes
al boc gasta males bromes.

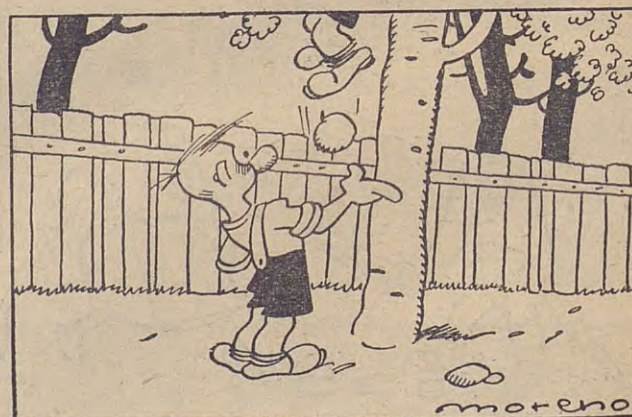
Enujada la bestiola,
contra la pomera vola.

Veient la fruita escampada
l'amo, de debò s'enfada.

— Eres tu, fals guardià,
qui la fruita em ve a robà!

Mentre amo i mosso s'empipen
els xicots, de gust, s'atipen.

moreno

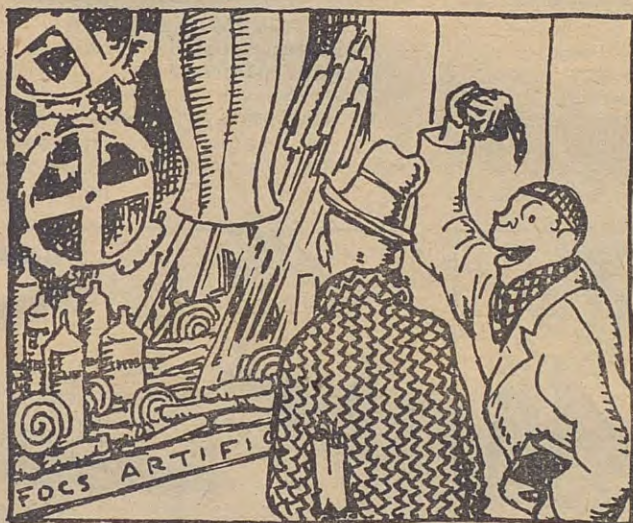
LES HISTORIES DE L'ONCLE JOAN

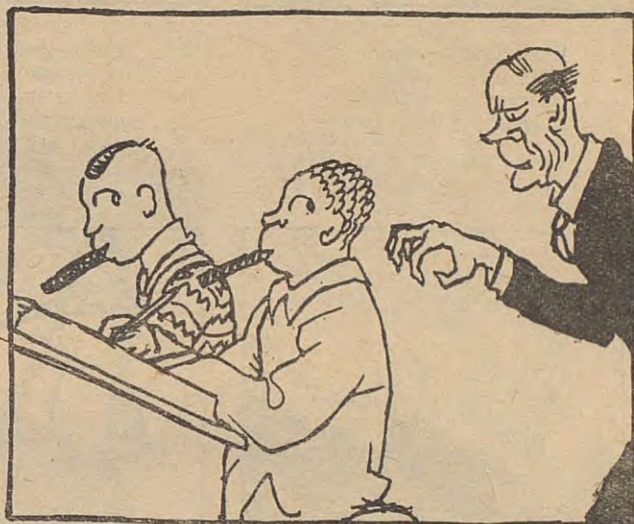
Dos alumnes de cà'n Molsa
(una escola de comerç)
adoren la pegadolça.

Quan el mestre els arreplega,
com que és home de mal geni,
irat, llença al foc la pega.

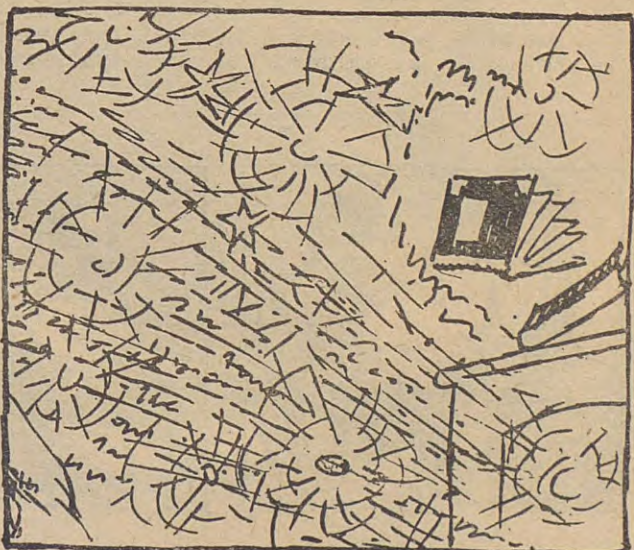
Fins que els dos xicots, un dia,
decideixen revenjar-se,
tips de tanta tirania.

L'endemà—barres fictícies! —
xuelen uns trons infernals
fingint que hi troben delícies.

El mestre, que ha vist el joc,
els arrabassa les barres
i, amament, les llença al foc.

Patarrampum! — Valga'm Déu!
—Quina traca valenciana!
—Fort, així escarmentareu!

Millor i pitjor

I
Esop, l'antic escriptor
i inimitable faulista,
portava una vida trista
d'esclau d'un noble senyor.

II
Un banquet als seus amics
el seu amo volgué dar,
i a l'esclau va encarregar
que comprés menjars ben rics.

III
Les menges per ell compres
varen essé únicament
llengües, que diversament
foren després preparades.

IV
Als convidats agradaren
els primers i segons plats,
però després, ja cansats
de tanta llengua es queixaren.

V
Irat, a Esop li digné
el seu amo:—T'he manat
que portessis del mercat
les coses millors.—Molt bé...

VI
...si senyor—Esop respon.
—Digueu si hi ha res millor
que la llengua, missenyor,
que parlant, domina el món.

VII
—Doncs,—el seu amo li diu—
farem demà altre dinar
i portaràs el menjar
pitjor. Vejam si ets prou viu.

VIII
Al dinar de l'endema
tan sols llengües hi havia.
—No et väreig dir que volia
el pitjor!—l'amo cridà.

IX
—Sí senyor—Esop va fer.
—La llengua és el pitjor mal,
car en boca criminal,
mata més que cap acer.

Becquer

El lladre i les garces

EN Laranya era un lladre molt espavilat. Mai no havien pogut atrapar-lo amb el cos del delictu, per més que tots els detectius el coneixien de sobres. Els seus procediments eren enginyosíssims. Però com que en aquest món tot s'acaba, l'èxit de les escapatòries i astúcies d'en Laranya tingué també la seva fi. Veureu com va anar la cosa.

El duc de Mitjarmilla, poderós potentat europeu, tenia una *villa* al bosc de l'Esmaragda, en plena Costa Blava. I en aquesta *villa* hi guardava els famosos brillants de la corona dels Mitjarmilla, els més grossos i bells que es coneixien en aquella part de món. I en Laranya tenia pensat robar-los.

Naturalment que la cosa era difícil. No perquè el duc tingués els brillants molt ben guardats, no. La dificultat més grossa era, un cop robats, poder treure'n profit. Qui els compraria, si els coneixia tothom?

Però en Laranya no es deturava per tan poca cosa. Robats els brillants, fóra el mateix duc el qui s'ofertaria a rescatar-los per alguna quantitat fabulosa. I respecte als detectius, ja sabia en Laranya despistar-los.

Al bosc de l'Esmaragda abundaven els nius d'ocells de tota mena i també els vailets que s'entretenien a desferlos i robar els ous o els pollets. Entre les branques d'un alzina molt revellida, en Laranya havia vist un niu de garces, abandonat dels ocells. Aquell fóra el seu amagatall.

Aprofitant l'ocasió d'ésser el duc en un viatge d'alguns dies, no li costà res d'introduir-se al palau de Mitjarmilla amb les agravants de premeditació, escalament i nocturnitat i apoderar-se dels brillants, que eren en una capseta dintre el *secrétaire* del noble senyor. Immediatament que sortí de cometre el seu robatori correngué cap al bosc i diposità les pedres precioses al niu abandonat, juntament amb alguns trossos de vidre, llauna i paper d'estany que s'havia procurat.

L'endemà els diaris duïen tots la nova del robatori dels brillants de Mitjarmilla i en Laranya, passejant tranquil·lament pel carrer, sentia clavades en ell les mirades de tots els detectius de la ciutat que sospitant d'ell el seguien.

Quan arribà a casa seva es trobà amb la policia que l'estava registrant.

—Què és aquesta invasió? — preguntà indignat.

—Tenim ordre del jutge de registrar-li el pis i també a vostè. Es sospita que pugui tenir els brillants de Mitjarmilla.

—Registreu tant com vulgueu. Sóc innocent i em queixaré als Tribunals.

Després de la infructuosa recerca, els policies se n'anaren excusant-se.

Mentrestant, el duc de Mitjarmilla,

tornat a correuita del seu viatge, anunciava a tots els periòdics una recompensa de cent mil duros a qui li portés els brillants famosos.

Era el moment que en Laranya esperava.

Prengué una escopeta que tenia a un recó i el permís de caça que guardava a la calaixera i s'encaminà cap al bosc, seguit, naturalment d'un tros lluny, per tots els detectius que sospitaven d'ell.

Arribà al bosc i començà de caçar o de provar-ho, perquè de caça no n'hi havia molta. Però al cap d'una estona havia mort un parell de tords. Llavors s'encaminà cap a la seva alzina.

Mirà en l'aire com si cerqués algun ocell per matar i féu un gest de sorpresa com si s'adonés en aquell moment que hi havia un niu de garces. S'enfilà branques amunt fins al niu i en tragué el contingut donant mostres d'admiració i alegria.

Els detectius l'estaven mirant tots a l'entorn, estranyats d'aquella facècia.

Baixà en Laranya de l'arbre i de seguit es dirigí cap al castell de Mitjarmilla corrent amb el mocador a la mà. Trucà, demanà el duc i fou introduït a la ducal presència al moment que arribaven també els detectius.

—Què voleu?—demanà el duc.

—La recompensa promesa a qui dugui els brillants. Els he trobat a un niu de garces. Aquests senyors

—féu assenyalant els detectius amb sorna—ho han vist tot.

—En efecte—féu el detectiu Nasphy, parlant en nom de tots — ho hem vist i fareu la mercè de seguir-nos a la Delegació.

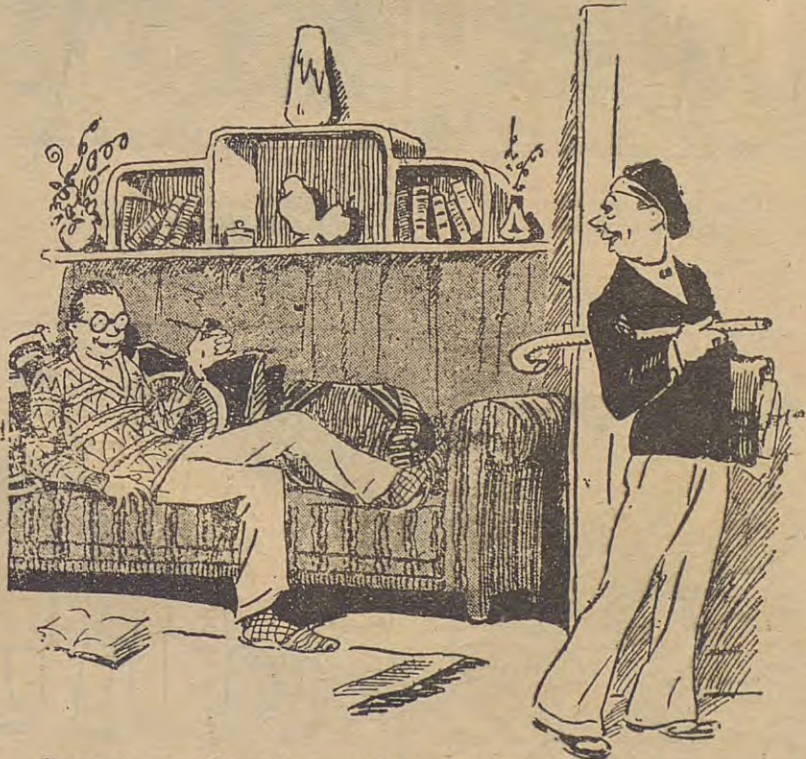
—Però si els brillants els he trobat i els torno! No sabeu que les garces ho roben tot i ho duen al niu?

—Sí, però justament les garces d'aquest niu les vaig matar jo el mes passat anant de cacera!

Per veure-ho bé

En una carnisseria una senyora va entrar, i al carnisser, que li deia —¿La senyora, què voldrà?— va respondre, decidida: —Vull quinze quilos de carn.— El carnisser, ple de joia, davant comanda tan gran, s'apressa a tallar amb traça els millors trossos de carn i quan els té a punt els pesa i diu:—Senyora, ja està. ¿Vol que els hi portem a casa?— La senyora diu, marxant: —No cal pas, no els necessito, i ja se'ls podrà quedar. Sols, com que m'ha dit el metge que ja m'havia aprimat de quinze quilos, volia veure bé el volum que fan.

P. E. P.

—Si quan tornes estic estudiant no cal que em despertis

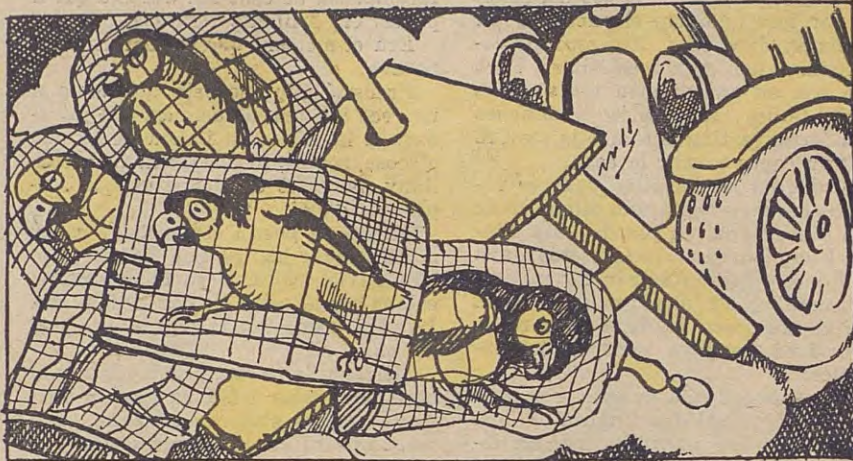
(De *Pèle-Mêle*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Lliuren la Rambla d'ocells
d'un dels més molestos flagells.

Mai s'ha vist una parada
de tants lloros carregada.

Tan xerraires s'han tornat
que talment sembla un mercat.

Tot el públic aplaudeix
quan un auto els envesteix.

De les gàbies rebentades
les aus fugen a volades.

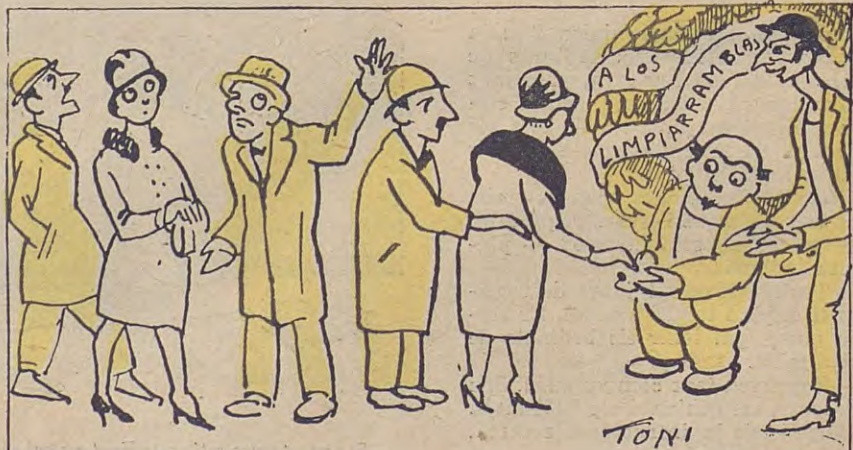
S'instal·len als arbres alts
barrejats amb els pardals.

Un miting s'ha organitzat
predicant la llibertat.

S'han convençut els ocells
i fugen al bosc amb ells.

Tota la Rambla es commou
veient que al vespre no plou.

i han dat una bona paga
a en Baliga i en Balaga.